

In de serie 'Het werk van' vertellen noorderlingen over hun werk en leven. In deze aflevering Bianca Habing uit Gasselte. Zij werkt al jaren in Brandwondencentrum Groningen in het Martini Ziekenhuis en heeft er sinds januari een nieuwe functie bij.

14

'Mijn werk is nooit af'

...

Wie

Bianca Habing (40), Gasselte

Opleiding

HBO-V (verpleegkunde), opleiding tot secretaresse en opleiding tot managementassistent

...

Wie ben ik?

'De omschrijving 'regelnicht' past wel bij mij. Ik ben een planner. Als ik ergens voor ga, gá ik er ook echt voor en van een negen tot vijf-mentaliteit word ik niet gelukkig. Als er aan het eind van de middag een grote opname van meerdere slachtoffers wordt verwacht, kunnen mijn collega's en ik niet naar huis. Dat hoort bij het werk, net als nooit vrij zijn met oud en nieuw. Ik werk dertien jaar in het Brandwondencentrum. Toen ik werd gevraagd naast mijn werk vanaf januari dit jaar de functie van ambtelijk secretaris van het ZiROP te vervullen, moest ik wel even nadenken. Ik ben graag op de werkvloer en deze functie staat daar verder vanaf. Bovendien moest ik voor de nieuwe functie uit mijn comfortzone stappen. Maar ik ben in het diepe gesprongen en het blijkt heel verfrissend te zijn om iets anders te doen naast het werk in het Brandwondencentrum."

Wat is mijn werk?

'De overheid heeft bepaald dat in ieder ziekenhuis één persoon verantwoordelijk is voor het ZiROP. Mijn baas is eindverantwoordelijk, maar ik ben verantwoordelijk voor de uitvoering. Het ZiROP treedt in werking bij grote incidenten, als er zoveel patiënten moeten worden opgenomen dat het ziekenhuis niet meer normaal kan functioneren. Alle afdelingen hebben een draaiboek. Mijn taak is al die draaiboeken op elkaar af te stemmen en de procedures te checken, zodat we bij een groot incident kunnen 'opschalen' zodra dat nodig is. Ik organiseer ook oefeningen. Het Brandwondencentrum Groningen vangt patiënten uit heel Noord- en Oost-Nederland op, tot en met de provincie Gelderland. Mijn werk daar komt erop neer dat ik moet zorgen dat anderen hun werk kunnen doen. Bij een opname moet ik bijvoorbeeld regelen dat alles klaarstaat voor een operatie en ook zorgen dat de juiste specialisten beschikbaar zijn. Daarnaast vang ik familieleden van slachtoffers op. Verder moet ik er onder meer voor zorgen dat de labuitslagen op tijd binnen zijn, moet ik de correspondentie van de specialisten uitvoeren en patiënten opvangen, die voor controle terugkomen."

Met wie werk ik?

'Bij mijn werk voor het ZiROP heb ik met alle afdelingen van het ziekenhuis te maken. Erg leuk, want nu spreek ik regelmatig andere collega's met andere ervaringen. Met iedere afdeling moet ik de ZiROP-procedures bespreken en afstemmen. Landelijk gezien lopen we in het Martini Ziekenhuis hiermee voorop, denk ik. In het brandwondencentrum werk ik met zestig collega's. We hebben een intensive care-gedeelte, waar de patiënten vlak na de opname liggen en een gedeelte met medium- en low-care. Ook al zit ik veel achter een bureau, ik draag wel, net als de artsen en de verplegers, een steriel pak. Zo kan ik gewoon een patiëntenkamer binnenlopen en hoef ik me niet steeds om te kleden. Patiënten met brandwonden zijn extreem gevoelig voor bacteriën, dus iedereen die op de afdeling komt, moet steriele kleren aan. Rangen en standen zijn er in het Brandwondencentrum niet. We hebben allemaal één doel: de patiënten beter maken. Voor de meeste collega's is dit werk een roeping. Velen werken er daarom al jaren."

Bianca Habing in het Martini Ziekenhuis: "Ik moet

Wat is mijn inspiratie?

'H et gevoel dat we in het Brandwondencentrum echt iets bereiken. Waar iemand anders alleen machteloos kan toekijken, kunnen wij daadwerkelijk wat betekenen voor slachtoffers met brandwonden. We hebben twintig bedden. Dertig procent van onze patiënten zijn kinderen. Het beeld van de inhoud van de ouderwetse theepot, die een kind over zich heen krijgt, heeft plaatsgemaakt voor de waterkoker. Een kind dat een huidtransplantatie heeft ondergaan, komt jaarlijks bij ons terug tot het is uitgegroeid. De getransplanteerde huid groeit niet en daarom is regelmatig een nieuwe huidtransplantatie nodig. Op die manier volg je kinderen jarenlang en bouw je een band op. Wat ik ook mooi vind aan mijn werk, is dat ik van tevoren nooit weet hoe mijn dag eruit ziet. Normaal gesproken werk ik twee dagen voor het ZiROP en twee in het Brandwondencentrum, maar dat kan snel veranderen als het druk is in het Brandwondencentrum. Via twitter ben ik tegenwoordig snel op de hoogte als ergens een ongeval gebeurt. Bij de eerste tweets over de brand in Moerdijk hebben we meteen gecheckt of we genoeg bedden vrij hadden, omdat aanvankelijk niet duidelijk was of er slachtoffers waren. Na de cafébrand in Volendam was het ook druk: acht slachtoffers lagen hier."

Wat heb ik ervoor moeten doen?

'O p mijn 21ste ben ik begonnen als verpleegkundige in het Martini Ziekenhuis. Nadat ik later een tijd als wijkverpleegkundige had gewerkt, ging ik tijdens de zwangerschap van mijn tweede dochter weer in het ziekenhuis aan de slag. Ik kon geen zwaar lichamelijk werk doen en begon achter de balie op een afdeling. Toen werd ik door het Brandwondencentrum gevraagd voor mijn huidige functie. Ook voor het ZiROP ben ik gevraagd, dit is voorlopig een tijdelijke functie van een jaar. Ik vind het belangrijk om te blijven leren. Mede daarom heb ik onlangs de opleiding managementassistente gevolgd. Mijn werk zelf is voor mijn gevoel nooit af. Aan het eind van de middag moet ik bijna altijd weer tegen mezelf zeggen: 'Nu is het tijd om naar huis te gaan'."

Wat doe ik verder?

'I k twitter regelmatig, ook op en over mijn werk. De toevoeging daarvan is voor mij onder meer dat ik gemakkelijker contact kan leggen met andere organisaties. Via de Twitterkliniek, een extern initiatief met als doelstelling ziekenhuizen, medici en medisch personeel wegwijs te maken in de wereld van social media, kwam ik in contact met studenten van de opleiding human technology van de Hanzehogeschool. Zij gaan in het Martini Ziekenhuis onderzoeken hoe we twitter in het belang van de patiënt zouden kunnen toepassen. Ik houd van communicatie. Eén van mijn volgers is plaatsvervangend korpschef Erik van Zuidam van de politie Groningen. Binnenkort mag ik bij hem kijken hoe de politie twitter toepast in het werk. Zonder twitter was ik niet zo gemakkelijk met hem in contact gekomen. Naast mijn werk doe ik de pr, communicatie en fondsenwerving voor de Stichting Kind en Brandwond. De stichting houdt eens per jaar een gezinsdag voor kinderen met brandwonden en hun ouders. Op die dag kunnen lotgenoten met elkaar in contact komen. Ook houden we vakantieweken voor de kinderen. Daarbij is het lotgenotencontact eveneens belangrijk, maar ook zaken als voor het eerst weer bezig zijn met vuur, door een kampvuurtje te maken. Daarnaast schaffen we kinderspullen voor brandwondencentra aan waarvoor de ziekenhuizen zelf geen budget hebben. Soms zijn het kleine dingen, die het verblijf van een kind zoveel aangeneramer kunnen maken. **AnneMeek Meljer**